

Sygnatura akt I C 642/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Izabela Jamroz

Protokolant p.o. protokolanta sądowego Adam Mołdoch

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2017 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B. i D. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej
w W.

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda T. B. kwotę 1.205,08 (tysiąc dwieście pięć 08/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;
- II. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda T. B. kwotę 125 (sto dwadzieścia pięć) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;
- III. umarza postępowanie co do T. B. w zakresie żądania zasądzenia kwoty 1.205,09 (tysiąc dwieście pięć 09/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;
- IV. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda T. B. kwotę 435,50 (czteryście trzydzieści pięć 50/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego;
- V. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda D. W. kwotę 1.205,08 (tysiąc dwieście pięć 08/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;
- VI. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda D. W. kwotę 125 (sto dwadzieścia pięć) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;
- VII. umarza postępowanie co do D. W. w zakresie żądania zasądzenia kwoty 1.205,09 (tysiąc dwieście pięć 09/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;
- VIII. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda D. W. kwotę 435,50 (czteryście trzydzieści pięć 50/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt I C 642/16

UZASADNIENIE

do wyroku z dnia 21 lutego 2017 roku

Pozwem z dnia 17 sierpnia 2016 roku (data prezentaty), powodowie T. B.

i D. W., reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika (radcę prawnego), wnieśli o zasądzenie od pozwanego A. (...) Towarzystwa (...)

i (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.:

1. solidarnie na rzecz powodów kwoty 2.410,17 złotych, wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie (art. 481 k.c.) liczonymi od dnia 17 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za uszkodzony samochód;

2. solidarnie na rzecz powodów kwoty 250 złotych wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie (art. 481 k.c.) od dnia 22 czerwca 2016 roku, do dnia zapłaty tytułem odszkodowania – zwrot kosztów prywatnej ekspertyzy wykonanej na zlecenie powodów.

Ponadto powodowie wnieśli również o zasądzenie od pozwanego solidarnie na ich rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych, wraz z kosztem 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu złożonego pozwu powodowie podali, że w dniu 17 marca 2016 roku,

w wyniku kolizji drogowej został uszkodzony samochód osobowy marki M. (...) wersja T. o numerze rejestracyjnym (...), należący do powodów. Sprawcą kolizji i szkody

w pojeździe powodów była osoba kierująca pojazdem z ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela. Tym samym na pozwanym spoczywał ustawowy obowiązek naprawienia zaistniałej w pojeździe powodów szkody.

Powodowie zgłosili szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi w dniu jej zaistnienia tj. w dniu 17 marca 2016 roku, z żądaniem wypłaty należnego odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sprawcy szkody. Pozwany przyjął odpowiedzialność za przedmiotową szkodę i kosztorysowo rozliczył szkodę, przyznając i wypłacając powodom odszkodowanie w kwocie 3.805,52 złotych brutto, na podstawie decyzji z dnia 21 kwietnia 2016 roku.

Wypłacone przez pozwanego odszkodowanie nie pozwala jednak na przywrócenie pojazdu powodów do stanu sprzed kolizji. Powodowie mając uzasadnione wątpliwości co do rzetelności dokonanej przez pozwanego wyceny kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody – ustalenia wysokości należnego odszkodowania, zlecili rzeczoznawcy, czynnemu biegłemu sądowemu z zakresu techniki samochodowej Ł. M., sporządzenie kalkulacji przewidywanych kosztów naprawy pojazdu – kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zaistnienia szkody. Powodowie ponieśli z tego tytułu koszt opiewający na kwotę 250 złotych brutto. Wedle kosztorysu naprawy z dnia 27 kwietnia 2016 roku, wysokość kosztów przywrócenia pojazdu powodów do stanu sprzed kolizji czyli wysokość odszkodowania, jaka winna być wypłacona na rzecz powodów, określono na co najmniej kwotę 6.215,69 złotych brutto. Tym samym pozwany zaniżył należne powodom odszkodowanie co najmniej o kwotę 2.410,17 złotych brutto.

Powodowie działając przez swojego pełnomocnika wystąpili do pozwanego z pisemną reklamacją, wniesioną w trybie ustawy o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym na dotychczasowy przebieg postępowania likwidacyjnego, wadliwie dokonane przez pozwanego czynności likwidacyjne w zakresie ustalenia wysokości należnego powodom odszkodowania, z zastrzeżeniami do decyzji pozwanego z dnia 21 kwietnia 2016 roku. Pozwany nie dochował ustawowego terminu rozpatrzenia reklamacji powodów z dnia 8 czerwca 2016 roku, doręczonej mu również w dniu

8 czerwca 2016 roku. Powodowie podnieśli, że zgodnie z art. 6 przywołanej ustawy, odpowiedzi na reklamację podmiot rynku finansowego – pozwany ubezpieczyciel winien był udzielić bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania reklamacji. Zgodnie zaś z art. 8 rzeczonej ustawy, w przypadku niedotrzymania wspomnianego terminu, reklamację uważa się za rozpatrzoną zgodnie z wolą klienta – powodów. Pozwany nie udzielił

powodom i ich pełnomocnikowi formalnej i merytorycznej odpowiedzi na reklamację, jak również nie ustosunkował się do wystosowanego przez nich wezwania do zapłaty w zakresie kwot objętych zgłoszeniem reklamacyjnym.

Pozwany zaniechał pozasądowych prób polubownego rozwiązania sporu, nie zaspokoił roszczenia powodów o pokrycie kosztu w kwocie 250 złotych brutto wywołanej ekspertyzy u rzeczoznawcy – biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, jak też nie dokonał dalszej dopłaty do odszkodowania w wysokości 2.410,17 złotych brutto, do pełnej wysokości odszkodowania wynikającego z opinii niezależnego rzeczoznawcy, biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, czyli do kwoty 6.215,69 złotych brutto.

Powodowie wskazali, że przywrócenie stanu poprzedniego może nastąpić w różny sposób. Może zatem polegać na dokonaniu naprawy (lub zamiarze) przez samego poszkodowanego, ale nie musi. Szkada w takiej sytuacji wyraża się bowiem sumą, jaką musieliby poszkodowani wydatkować, celem przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Nie ma tu zatem znaczenia, czy strona powodowa koszty takie rzeczywiście poniosła, poniesie i czy rzeczywiście przeprowadzi wszystkie potrzebne naprawy, czy też dokona napraw niezbędnych (godząc się na spadek wartości pojazdu na skutek zdarzenia) lub samochód za odpowiednio niższą cenę sprzeda. Odszkodowanie nie jest bowiem uzależnione od faktycznego doprowadzenia pojazdu do stanu poprzedniego, czyli do wykazania się przez poszkodowanego np. rachunkami za naprawę, a tylko do wykazania szkody w postaci kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Pozwem powodowie dochodzą więc od pozwanego solidarnie dalszej kwoty tytułem odszkodowania restytucyjnego, a nie uznanej przez pozwanego tj. kwoty 2.410,17 złotych brutto oraz kwoty 250 złotych brutto tytułem zwrotu wydatku na prywatną ekspertyzę rzeczoznawcy. Powyższa kwota odszkodowania tytułem przywrócenia pojazdu poszkodowanych – powodów do stanu poprzedniego, w ocenie strony powodowej, stanowi różnicę pomiędzy zasadnym kosztem przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego w wysokości 6.215,69 złotych brutto a dotychczas przyznanym i wypłaconym przez pozwanego ubezpieczyciela odszkodowaniem w kwocie 3.805,52 złotych brutto.

Powodowie wskazali, że żądają przyznania i wypłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty objętej żądaniem z pkt. I pozwu od 31-go dnia od dnia zgłoszenia szkody pozwanemu w dniu 17 marca 2016 roku, tj. od dnia 17 kwietnia 2016 roku, co uzasadnione jest treścią przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z przepisem art. 14 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty objętej żądaniem z pkt. 2 pozwu od 14-go dnia od dnia zgłoszenia pozwanemu dalszego roszczenia, zgodnie treścią przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 rok o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. (pozew k. 2-3a verte; pełnomocnictwo procesowe k. 4)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanym dnia 29 sierpnia 2016 roku w sprawie I Nc 793/16, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 32).

W dniu 30 września 2016 roku (data prezentaty), pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (dalej jako A.), reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (radcę prawnego), złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Ponadto, pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów uiszczonych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu złożonego sprzeciwu pozwana zaprzeczyła, jakoby była zobowiązana do zapłaty kwoty dochodzonej przez powoda pozwem. Pozwana zaprzeczyła również wszelkim nieudowodnionym twierdzeniom powoda, jak również

twierdzeniom sprzecznym z treścią odpowiedzi na pozew. Pozwana przyznała, że dnia 17 marca 2016 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do powodów pojazd M. o nr rej: (...).

W dniu kolizji pozwana świadczyła sprawcy zdarzenia ochronę ubezpieczeniową w ramach zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana dokonała oględzin uszkodzonego pojazdu i na ich podstawie ustaliła zakres uszkodzeń pojazdu pozostających

w bezpośrednim związku przyczynowym z kolizją z dnia 17 marca 2016 roku oraz zakres naprawy niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, a następnie w oparciu

o sporządzoną kalkulację naprawy wypłaciła poszkodowanym tytułem odszkodowania kwotę 3.805,52 złotych brutto (fakt przyznany w treści pozwu). Pozwana przypomniała, że powodowie nie godząc się z wysokością przyznanego świadczenia dochodzą od pozwanej dopłaty odszkodowania stanowiącego różnicę pomiędzy kwotą wynikającą z przedłożonej przez powodów prywatnej kalkulacji naprawy a wypłaconą przez pozwaną tytułem odszkodowania kwotą 3.805,52 złotych.

Pozwana zaprzeczyła, jakoby była zobowiązana do zapłaty na rzecz powodów jakiegokolwiek dalszej kwoty ponad wypłacone dotychczas odszkodowanie, które w pełni wyczerpuje roszczenie odszkodowawcze powoda i przemawia za oddaleniem powództwa w całości. Pozwana zaprzeczyła w szczególności, że dochodzone przez powoda koszty naprawy stanowią koszty celowe i ekonomicznie uzasadnione. Pozwana podniosła, iż ustalona przez pozwaną wysokość odszkodowania wyliczona została w oparciu o wyniki postępowania likwidacyjnego,

w toku których pozwana dokonała oględzin pojazdu poszkodowanego – ustaliła stan pojazdu

w dniu kolizji i jego historię szkodową oraz wykonała kalkulację naprawy. W oparciu o tę kalkulację należący do współpracującej z pozwaną sieci partnerskiej (...) Sp. z o.o. warsztaty (...) sp. z o.o. w Ś. i (...) -Centrum (...), E. K. sp. j. w L. gotowe były przywrócić pojazd poszkodowanego do stanu sprzed szkody, o czym pozwana poinformowała poszkodowanych w toku postępowania likwidacyjnego.

Pozwana wyjaśniła, iż stoi na stanowisku, że wykonany przez pozwaną kosztorys ustala kwotę wystarczającą do przywrócenia pojazdu poszkodowanego do stanu nie gorszego i nie lepszego niż stan sprzed szkody. Pozwana stwierdziła, że naprawa z uwzględnieniem stawek

i części przyjętych przez pozwaną do wyliczenia wysokości kosztów naprawy byłaby celowa

i ekonomicznie uzasadniona i pozostawałaby w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 17 marca 2016 roku. Pojazd poszkodowanego zostałby przywrócony do stanu technicznego sprzed wypadku zarówno pod względem sprawności technicznej

i estetycznej, jak również pod względem bezpieczeństwa. Tym samym pozwana zaprzeczyła twierdzeniom powodów, iż odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu, łącznie

z wypłaconą już przez pozwaną kwotą powinno wynosić 6.215,69 złotych. Wskazała bowiem, że wysokość dochodzonych przez powoda kosztów naprawy jest zawyżona i nieadekwatna

w stosunku do rzeczywistych kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu nie gorszego i nie lepszego niż stan sprzed szkody. Pozwana zakwestionowała także prawidłowość przedłożonej przez powodów wraz z pozwem prywatnej kalkulacji naprawy zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwana zaprzeczyła w szczególności, jakoby zasadnym było zastosowanie w ww. kalkulacji wyłącznie cen nowych oryginalnych części zamiennych, bowiem w toku wykonanych na zlecenie pozwanej oględzin pojazdu stwierdzono, iż pojazd poddawany był w przeszłości sprzecznym z technologią producenta naprawom oraz rozszerzono zakres prac naprawczych o uszkodzenia pozostające bez związku ze szkodą. Nadto w przedłożonej przez powodów kalkulacji naprawy znajduje się wiele błędów jak choćby wyliczenie dotyczy innego modelu pojazdu oraz zostało wykonane o niewłaściwy katalog części (inna data). Pozwana zwróciła uwagę, że naprawa uszkodzeń pojazdu w sposób zgodny z oczekiwaniami powodów spowodowałaby wzrost wartości pojazdu w stosunku do występującej przed szkodą. Naprawienie szkody ma tymczasem, stosownie do treści art. 361 § 1 k.c., zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając jednak zarazem do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Wobec powyższego wysokość odszkodowania powinna być obniżona o wartość, o jaką wzrosłaby wartość pojazdu w stosunku do stanu sprzed zdarzenia.

W konsekwencji pozwana zaprzeczyła, jakoby celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu poszkodowanego wynosiły 10.211,20 złotych. Dodatkowo pozwana wskazała, że poszkodowany ma co do zasady prawo domagać się pełnego odszkodowania tj. w zakresie naprawy pozwalającym na odtworzenie poprzedniego stanu pojazdu. Wysokość odszkodowania powinna odpowiadać rozmiarowi szkody. Miernikiem odszkodowania są ceny, w tym przypadku zaś, z uwagi na brak regulacji państwa w zakresie usług naprawczych i cen części zamiennych, miernikiem tym będą ceny rynkowe (art. 363 § 2 k.c.). Wobec występowania na rynku różnych części o takim samym przeznaczeniu, miernik ten nie jest jednoznaczny i ustalenia wymaga, zastosowanie których z dostępnych części jest w danych okolicznościach celowe i ekonomicznie uzasadnione. Wobec różnych cen rynkowych części zamiennych o takim samym przeznaczeniu, wyprodukowanych dla takiego samego modelu samochodu, aktualny pozostaje postulat odpowiedniej selekcji kosztów naprawy i ich odpowiedniej weryfikacji na podstawie zobiektywizowanych kryteriów. Do kryteriów tych należy zaliczyć celowość wydatków sprowadzającą się do osiągnięcia restytucji pojazdu (celu naprawy – przywrócenia stanu poprzedniego art. 363 § 1 k.c.) oraz ekonomiczne uzasadnienie wydatków.

Pozwana wskazała, iż obok sygnowanych logo producenta pojazdu, oryginalnych części zamiennych, powszechnie dostępne i używane są części o takich samych właściwościach innych producentów lub nawet tych samych producentów, lecz nie sygnowane logo producenta pojazdu. Części te, w pełni nadające się do restytucji pojazdu poszkodowanego, są znacznie tańsze niż części oryginalne sygnowane logo producenta. Do takich należą części:

1. oryginalne lecz nie sygnowane logiem producenta pojazdu (części w systemie A. oznaczone lit. Q, opisane w art. 1 ust. 1 lit. t Rozporządzenia (...)) tj. części, których producent wytwarza je na podstawie specyfikacji i norm produkcyjnych, producenta pojazdu, często wytwarzana na tej samej linii produkcyjnej, na której wytwarzane są części następnie sygnowane logo producenta pojazdu,
2. o porównywalnej jakości (części w systemie A. oznaczone lit. P, PJ, PT, opisane w art. 1 ust. 1 lit. u Rozporządzenia (...)) tj. części zapasowe, których producent może w każdej chwili zaświadczyć, że części te odpowiadają pod względem jakości, częściom stosowanym w montażu danego rodzaju pojazdów przez ich producenta.

Wszystkie wskazane powyżej kategorie części, są dopuszczone do obrotu i stosowania w dowolnej kategorii warsztatów, również posiadających autoryzację, a ich zastosowanie nie wiąże się nawet z utratą uprawnień gwarancyjnych. Celem bowiem Rozporządzenia (...), było otwarcie rynku dla producentów części alternatywnych, także przez zakazanie producentom pojazdów ograniczania stacjom autoryzowanym możliwości zakupu części alternatywnych. Naprawa z użyciem takich części pozwala na doprowadzenie pojazdu do sprawności technicznej i estetycznej sprzed zdarzenia, z zachowaniem poprawnej technologii określonej przez producenta i w sposób zapewniający bezpieczeństwo użytkownika.

Pozwana przypomniała także, że stosownie do treści przepisu sformułowanego w art. 16 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...), „w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym osoba uczestnicząca w nim jest zobowiązana do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody.” Zdaniem pozwanej działanie strony powodowej zmierzającej do uzyskania od ubezpieczyciela zawyżonego odszkodowania bez wątplenia ma na celu zwiększenie rozmiarów szkody, bowiem dochodzone koszty naprawy są nieproporcjonalnie wyższe w stosunku do rzeczywiście uzasadnionych.

Pozwana zakwestionowała także roszczenie o odszkodowanie za koszt sporządzenia na zlecenie powodów prywatnej opinii rzeczoznawcy. Pozwana wskazała, iż powodowie zlecieli wykonanie opinii na własne ryzyko. Pozwana zwróciła uwagę, że nie ponosi odpowiedzialności za fakt, że opinia została przygotowana w sposób nierzetelny i wywołała u powodów błędne przekonanie, że w sprawie należy się wyższe odszkodowanie niż dotychczas wypłacone. Brak jest ponadto adekwatnego związku przyczynowego, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c., pomiędzy kolizją za której skutki pozwana ponosi odpowiedzialność gwarancyjną a zleceniem przez poszkodowanego wykonania opinii przez prywatnego rzeczoznawcę. Normalnym następstwem wypadku jest bowiem uszkodzenie samochodu i działanie

prowadzące do wyrównania tej szkody poprzez zakup części zamiennych i ich wymianę. Działanie zmierzające do oszacowania wielkości powstałych uszkodzeń nie pozostaje w związku przyczynowym ze zdarzeniem, gdyż to nie wypadek, lecz wola poszkodowanego, który zawarł z rzeczoznawcą określona umowę, stanowiła właściwą przyczynę wydatkowania ww. kwoty.

Z uwagi na kwestionowanie roszczenia głównego pozwana zakwestionowała również roszczenie powoda w zakresie odsetek (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 36-40; pełnomocnictwo procesowe k. 41).

Pismem z dnia 23 listopada 2016 roku (data stempla pocztowego), powodowie w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty, wnieśli o orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz podtrzymali dotychczasowe wnioski, twierdzenia i dowody zgłoszone na poparcie przytoczonych w pozwie okoliczności. Powodowie podnieśli, że w niniejszej sprawie winna w pierwszej kolejności być rozpoznana kwestia złożenia reklamacji w toku postępowania likwidacyjnego i skutków z niej wynikających z uwagi na nierozpoznanie reklamacji przez pozwanego ubezpieczyciela w ustawowym terminie. Zgłoszone w pozwie wnioski dowodowe zostały złożone z ostrożności procesowej z uwagi na treść art. 207 k.p.c. (pismo procesowe powodów k. 90-91v).

Pismem z dnia 29 grudnia 2016 roku (data stempla pocztowego), pozwana poinformowała, że podtrzymuje wszelkie twierdzenia i wnioski dowodowe sformułowane w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 26 września 2016 roku, w szczególności dowód z opinii biegłego sądowego. Pozwana podniosła, że niniejszy spór sądowy dotyczy roszczenia powoda o zapłatę z tytułu szkody w pojeździe, złożona przez powoda reklamacja na etapie przedsądowym nie ma dla niniejszego postępowania praktycznego znaczenia. Postępowanie reklamacyjne o którym mowa w Ustawie ma na celu poprawę jakości świadczenia usług przez podmioty rynku finansowego. Takim celem z pewnością nie było automatyczne uwzględnianie wszelkich żądań klientów podmiotów rynku finansowego, zarówno co do zasady jak i wysokości, jak zdaje się twierdzić strona powodowa. Zdaniem pozwanej nie trudno bowiem wyobrazić sobie sytuacji, w której przykładowo poszkodowany w reklamacji rości o zapłatę kwoty 1.000.000 złotych tytułem naprawy pojazdu, podczas gdy w rzeczywistości szkoda polegała na zarysowaniu drzwi pojazdu, gdzie koszt naprawy wyniósłby 1.000 złotych. Nie sposób zatem zaaprobować twierdzeń – interpretacji powodów w omawianym zakresie, albowiem prowadziłyby to do absurdu konieczności uznawania tego typu roszczeń. Pozwana wskazała, że nie zgadza się na taką interpretację przepisów Ustawy, wobec czego zasadnym jest kontynuowanie niniejszego sporu sądowego, w szczególności przeprowadzenia pełnego postępowania dowodowego zgodnie ze złożonymi wnioskami dowodowymi (pismo procesowe pozwanej k. 98-98v).

Pismem z dnia 1 lutego 2017 roku (data prezentaty) powodowie, wobec zobowiązania Sądu z dnia 25 stycznia 2017 roku do sprecyzowania pozwu w zakresie żądania zasądzenia na rzecz powodów wskazanych w pozwie kwot, zmodyfikowali powództwo w ten sposób, że zamiast pierwotnego żądania zapłaty z pkt. 1 i z pkt. 2 pozwu, wnieśli o:

1. zasądzenie od pozwanego A. (...) Towarzystwa (...) i (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.;

a. na rzecz powoda T. B. kwoty 1.205,08 złotych wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie, liczonymi od dnia 17 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dopłaty do odszkodowania za uszkodzony samochód;

b. na rzecz powoda D. W. kwoty 1.205,08 złotych wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia 17 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dopłaty do odszkodowania za uszkodzony samochód;

2. zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.:

a. na rzecz powoda T. B. kwoty 125 złotych wraz z odsetkami

w wysokości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia 22 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania – zwrot kosztów prywatnej ekspertyzy wykonanej na zlecenie powodów;

b. na rzecz powoda D. W. kwoty 125 złotych wraz

z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia 22 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania – zwrot kosztów prywatnej ekspertyzy wykonanej na zlecenie powodów.

Nadto powodowie wniesli o zasądzenie od pozwanego na rzecz każdego z powodów zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Jednocześnie powodowie oświadczyli, że

1. ograniczyli powództwo i cofnęli pozew ze zrzeczeniem się roszczenia powoda T. B. w zakresie żądania zasądzenia od pozwanego na jego rzecz tytułem dopłaty do odszkodowania za uszkodzony samochód ponad kwotę 1.205,08 złotych wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia 17 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. ograniczyli powództwo i cofnęli pozew ze zrzeczeniem się roszczenia powoda D. W. w zakresie żądania zasądzenia od pozwanego na jego rzecz tytułem dopłaty do odszkodowania za uszkodzony samochód ponad kwotę 1.205,08 złotych wraz

z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie liczonymi od dnia 17 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty (pismo procesowe powodów k. 104-104 v).

Do momentu zamknięcia rozprawy, strony pozostały przy swoich stanowiskach (protokół k. 106v).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu 17 marca 2016 roku w L., w wyniku kolizji drogowej został uszkodzony samochód osobowy marki M. (...) wersja T. o nr rejestracyjnym (...), będący własnością powodów (bezsporne, akta szkody nr AXAU/2016/03/ (...)). Powodowie zgłosili szkodę w dniu 17 marca 2016 roku z żądaniem wypłaty należnego odszkodowania z ubezpieczenia OC. Pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność, wypłacając powodom odszkodowanie w kwocie 3.805,52 zł na podstawie decyzji z dnia 21 kwietnia 2016 roku (k. 11).

Powodowie mając wątpliwości co do wysokości przyznanego odszkodowania zlecieli rzeczoznawcy Ł. M. sporządzenie kalkulacji naprawy kosztów pojazdu – kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Ponieśli z tego tytułu koszt w wysokości 250 zł (k. 20).

Wedle sporządzonego kosztorysu z dnia 27 kwietnia 2016 roku wysokość kosztów przywrócenia pojazdu powodów do stanu sprzed kolizji czyli wysokość odszkodowania określona została na kwotę 6.215,69 zł brutto (k. 21-31).

W związku z tym w dniu 8 czerwca 2016 roku powód D. W. działając przez profesjonalnego pełnomocnika wystąpił z reklamacją wniesioną w trybie ustawy

o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym zarówno w wersji elektronicznej jak i pisemnej (k. 15-16v). Reklamacja pisemna została doręczona stronie pozwanej w dniu 13 czerwca 2016 roku (k. 17). W reklamacji D. W. żądał zapłaty kwoty 2.410,17 zł z tytułu dopłaty do odszkodowania oraz kwoty 250 zł brutto z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie ekspertyzy, załączając stosowną fakturę VAT i sporządzony kosztorys naprawy (k. 18-19). Do dnia wyrokowania powód nie otrzymał odpowiedzi na reklamację (k. 31-31v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił zarówno na podstawie okoliczności bezspornych

i przyznanych przez strony, jak i całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. powołanych powyżej dowodów z dokumentów prywatnych i urzędowych,

w szczególności z akt szkody nr AXAU/2016/03/ (...). Dokumenty prywatne i urzędowe, na podstawie których Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie są zgodne z okolicznościami przyznanymi przez strony. Tworzą jasny i spójny obraz przedmiotowej sprawy w zakresie stosunku prawnego łączącego strony, roszczeń powodów w stosunku do pozwanego

jako odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz przebiegu postępowania dotyczącego likwidacji szkody. Dokumenty prywatne nie budzą wątpliwości co do swej autentyczności czy wiarygodności i nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie zważył, co następuje:

powództwo było zasadne i jako takie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Pozwany ubezpieczyciel nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady z tytułu zawartej z właścicielem pojazdu sprawy zdarzenia umowy ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany już w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność i przyznał na rzecz powoda D. W. kwotę 3.805,52 zł tytułem odszkodowania.

Podstawę materialnoprawną roszczeń powodów stanowią przepisy art. 435 § 1 k.c. oraz art. 436 § 2 k.c. i art. 415 k.c., art. 822 § 1 i 4 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Wskazać należy, że w prawie polskim obowiązuje zasada pełnego odszkodowania, usankcjonowana w art. 361 § 2 k.c. Zgodnie z tą zasadą pozwany winien naprawieniem szkody objąć wszelkie straty, które poszkodowany poniósł na skutek zaistnienia zdarzenia wywołującego szkodę.

Stwierdzić należy, że poszkodowany prawidłowo i skutecznie wniósł reklamację do ubezpieczyciela, bowiem pismo jego pełnomocnika z dnia 8 czerwca 2016 roku oraz sposób jego skierowania do ubezpieczyciela niewątpliwie spełnia wymogi z art. 3 ustawy

o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym. Zgodnie z tym przepisem, reklamacja może być złożona w każdej jednostce podmiotu rynku finansowego obsługującej klientów. Reklamacja może być złożona: 1) **w formie pisemnej** - osobiście, w jednostce podmiotu rynku finansowego obsługującej klientów, albo **przesyłką pocztową** w rozumieniu art. 3 pkt 21 ustawy z dnia 23 listopada 2012 roku - Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1529 oraz z 2015 roku, poz. 1830); 2) ustnie - telefonicznie albo osobiście do protokołu podczas wizyty klienta w jednostce, o której mowa w ust. 1; 3) **w formie elektronicznej z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej, o ile takie środki zostały do tego celu wskazane przez podmiot rynku finansowego.**

Zgodnie z art. 5 ust. 1 przedmiotowej ustawy, po złożeniu przez klienta reklamacji, zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, podmiot rynku finansowego rozpatruje reklamację i udziela klientowi odpowiedzi w postaci papierowej lub za pomocą innego trwałego nośnika informacji. Odpowiedź, o której mowa w ust. 1, podmiot rynku finansowego może dostarczyć pocztą elektroniczną wyłącznie na wniosek klienta (art. 5 ust. 2 ustawy).

W sprawie nie było sporu co do tego, że powód był uprawniony do wniesienia reklamacji w trybie ustawy o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym - w toku prowadzonego przez pozwanego ubezpieczyciela postępowania likwidacyjnego, o którym to uprawnieniu był zresztą informowany w decyzji z dnia 21 kwietnia 2016 roku (ogólnie o prawie wniesienia reklamacji).

Zgodnie z art. 6 ustawy, odpowiedzi, o której mowa w art. 5 ust. 1, należy udzielić bez zbędnej zwłoki, jednak **nie później niż w terminie 30 dni** od dnia otrzymania reklamacji. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie odpowiedzi przed jego upływem. Jedynie

w szczególnie skomplikowanych przypadkach, uniemożliwiających rozpatrzenie reklamacji

i udzielenie odpowiedzi w terminie, o którym mowa w art. 6, podmiot rynku finansowego

w informacji przekazywanej klientowi, który wystąpił z reklamacją: 1) wyjaśnia przyczynę opóźnienia; 2) wskazuje okoliczności, które muszą zostać ustalone dla rozpatrzenia sprawy; 3) określa przewidywany termin rozpatrzenia reklamacji i udzielenia odpowiedzi, który nie może przekroczyć 60 dni od dnia otrzymania reklamacji (art. 7 ustawy).

W ustawowym terminie – 30 dni od dnia otrzymania reklamacji, który upłynął dla pozwanego w dniu 7 lipca 2016 roku, ubezpieczyciel ten nie odniósł się do złożonej reklamacji, nie wyjaśnił też przyczyny tego zaniechania i nie powoływał się na szczególne okoliczności wskazane w art. 7 ustawy o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym.

W sprawie nie było sporu co do tego, że A. nie udzieliło – jako podmiot zobowiązany mocą art. 6 ustawy o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym – odpowiedzi na reklamację poszkodowanego w terminie ustawowym, tj. bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania reklamacji.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 8 ustawy o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym, w przypadku niedotrzymania terminu określonego w art. 6, a w określonych przypadkach terminu określonego w art. 7, **reklamację uważa się za rozpatrzoną zgodnie z wolą klienta**. Zatem pozwany ubezpieczyciel zobligowany jest do przyznania na rzecz poszkodowanych powodów świadczeń zgodnie z roszczeniem zgłoszonym w reklamacji D. W. z dnia 8 czerwca 2016 roku. Pozwany ubezpieczyciel winien wypłacić na rzecz powodów odszkodowanie w łącznej kwocie 2.410,17 zł tj. po 1.205,08 zł + 125, tj. w kwotach dochodzonych pozwem.

Jak wynika z uzasadnienia do projektu ustawy o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (druk Sejmu VII kadencji nr 3430), celem ustawy „jest podwyższenie poziomu ochrony osób korzystających z usług finansowych poprzez jednoznaczne przesądzenie ustawowe trybu i terminów rozpatrywania przez podmioty rynku finansowego składanych przez ich klientów reklamacji w ramach procedur skargowych”. Dlatego „projektodawca zdecydował się na ustalenie generalnej zasady, zgodnie z którą każdy podmiot będzie zobligowany do rozpatrzenia reklamacji w terminie 30 dni. W ocenie projektodawcy jest to wystarczający okres na zapoznanie się z ewentualnymi zastrzeżeniami i argumentacją konsumenta oraz przygotowanie odpowiedzi. W szczególnie skomplikowanych przypadkach przewidziano możliwość wydłużenia terminu do 60 dni, jednak przy zachowaniu dodatkowych warunków formalnych, włącznie z obowiązkowym powiadomieniem klienta o zaistniałych okolicznościach. Zdaniem projektodawcy niezbędnym czynnikiem dla prawidłowego funkcjonowania wprowadzanych przepisów jest umieszczenie w regulacji stosownej sankcji. W przedmiotowej materii, w sytuacji niedochowania narzuconych terminów, będzie to uznanie, iż podmiot rynku finansowego rozpatrzył reklamację pozytywnie, tj. zgodnie z wolą wnoszącego. Takie podejście należy uznać za prokonsumenckie, pozwalające budować zaufanie do całego sektora rynku finansowego oraz zgodne z zasadą pewności obrotu gospodarczo-prawnego”.

W takim stanie faktycznym i na podstawie powołanych przepisów ustawy o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym, Sąd doszedł do przekonania, że zbędnym jest w niniejszej sprawie przeprowadzanie czasochłonnego i generującego koszty postępowania dowodowego, skoro zaszyły szczególne okoliczności uregulowane w przedmiotowej ustawie, obligujące Sąd do uwzględnienia powództwa w niniejszej sprawie w całości – wobec tego, że żądanie pozwu dotyczyło jedynie roszczenia zgłoszonego w reklamacji.

Jeśli chodzi o początek daty płatności odsetek od odszkodowania, to stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, które jest wymagalne. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Również przepis art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U. z 2003, Nr 124, poz. 1152) stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, a w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie

wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 17 marca 2016 roku, pozwany ubezpieczyciel pozostawał w zwłoce już od dnia 17 kwietnia 2016 roku, tj. od dnia następnego po upływie 30-to dniowego terminu na likwidację szkody liczonego od dnia zgłoszenia szkody i od tej daty należy liczyć odsetki od kwot po 1.205,08 zł. Odsetki od kwoty 250 zł przyznanej tytułem wynagrodzenia za sporządzenie ekspertyzy zostały zasądzone od 22 czerwca 2016 roku. Powód wezwał pozwanego do zapłaty tejże kwoty pismem stanowiącym reklamację z dnia

8 czerwca 2016 roku. Pismo to zostało odebrane w dniu 13 czerwca 2016 roku. Tygodniowy termin na spełnienie świadczenia uznany za wystarczający przez sąd upływał w dniu 20 czerwca 2016 roku, a zatem żądanie zasądzenia odsetek od 22 czerwca 2016 roku jest uzasadnione.

Sąd uwzględnił zmienione żądanie powodów co do zasadzenia po połowie dla każdego z powodów dochodzonej pierwotnie kwoty. Zgodnie bowiem z art. 369 k.c. zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej. Pełnomocnik powodów nie wykazał, by po ich stronie zaistniały podstawy solidarności dochodzonego roszczenia. Powodowie jako współwłaściciele uszkodzonego pojazdu winni dochodzić naprawienia szkody

z tym związanej w częściach odpowiadających im udziałom we współwłasności. Pełnomocnik powodów nie sprecyzował, jakie udziały przypadają każdemu z powodów i na jakiej podstawie, jednak w piśmie procesowym zażądał zasądzenia na rzecz każdego z powodów połowy pierwotnie żądanej kwoty. Zgodnie natomiast z art. 197 k.c. domniemywa się, że udziały współwłaścicieli są równe. Domniemanie to nie zostało obalone, a zatem sąd orzekł zgodnie ze zmodyfikowanym żądaniem pozwu.

Z uwagi na powyższe sąd umorzył postępowanie co do części żądania pierwotnego przekraczającej udział każdego z powodów, bowiem pełnomocnik powodów cofnął w tym zakresie pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże

z wytoczeniem powództwa (§ 2). Sąd nie uznał cofnięcia pozwu za niedopuszczalne, bowiem okoliczności sprawy nie wskazują, by czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W myśl art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. ustanawia natomiast ogólną regułę, według której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu, którymi są koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W niniejszej sprawie powództwo zostało uwzględnione w całości, zatem powodom należy się zwrot wszystkich poniesionych przez nich kosztów procesu w postaci: opłata od pozwu

w kwocie 134 zł, wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w kwocie 2 x 360 zł (stosownie do treści § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku

w sprawie opłat za czynności radców prawnych – w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia powództwa), opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, tj. łącznie w kwocie 871 zł, czyli po 435,50 zł dla każdego z powodów z uwagi na współuczestnictwo materialne występujące po ich stronie.

Mając powyższe okoliczności na uwadze oraz na podstawie powołanych wyżej przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powodów.